

Stockholms UFO-nytt

Informationsblad om Oidentifierade Flygande Föremål - Nummer 3/94

Stockholms UFO-förening, STUFO
Box 6055
175 06 Järfälla

Tfn 08 - 36 73 98

Postgiro 440 19 83 - 4

Kontaktperson Inga-Lill Wallin

Stockholms UFO-Nytt är ett informationsblad
för medlemmar i Stockholms UFO-förening,
utkommer med 3-4 nr/år.

Medlemsavgift

	Helår 1/1 - 31/12	Nytt medlemsskap Halvår 1/7 - 31/12
Inkl. Stockholms UFO-Nytt Postgiro 440 19 83 - 4	100:-	50:-
Pensionärer, studerande (avser heltid) Inkl. Stockholms UFO-Nytt Postgiro 440 19 83 - 4	70:-	35:-
Om Du är intresserad av att få mer UFO-information prenumerera gärna på:		
UFO-Aktuellt, postgiro 50 50 60 - 4	150:-/år löpande	
Rapport Nytt, postgiro 643 73 04 - 6	80:-/år löpande	

Hej alla UFO-intresserade medlemmar!

I år har UFO-Sverige arbetat för högttryck, kanske mest på grund av den otroliga massmediabevakningen. Tyvärr börjar New Age-falangen att breda ut sig allt mer, men det är en tendens att de snabbt tröttnar att sprida sina religiösa budskap. Vissa är dock mer idogna än andra. Den finländska UFO-troende kvinnan Rauni-Leena Lukkanen reser Sverige runt och försöker att frälsa det svenska folket. Många har dock reagerat på detta och hon bör ha fått en del mothugg på föredragen.

I Stockholms UFO-förening hoppas jag personligen att nya entusiastiska medlemmar tar initiativ och föreslår aktiviteter till styrelsen. Föreningen består inte bara av styrelsens medlemmar, alla medlemmar utgör föreningen. Så, var inte blyga, ring Inga-Lill och föreslå nya spännande aktiviteter.

Även när det gäller Riksorganisationen

UFO-Sverige är det fritt fram för alla prenumeranter och medlemmar i lokalföreningarna att skriva och tycka till. UFO-Aktuellt har numera en insändarsida dit du kan skriva och uttrycka dina personliga åsikter om UFO-frågan och UFO-Sveriges verksamhet. Adressen till insändarsidan och UFO-Sverige är: Box 175, 733 23 SALA.

Från det ena till det andra, finns det någon i föreningen som är intresserad av databaser och kan ge tips och telefonnummer till sådana som har debatt om UFO? Du som känner dig utpekad, eller utvald, kan höra av sig till mig, Mikael Sjöberg på telefon 018-69 35 38. När jag inte är hemma finns en personsökartjänst inkopplad på telefonnumret. Jag ringer upp så fort som jag har tid.

Det var allt för den här gången. Hör som sagt av er om ni får en snilleblxt angående aktiviteter.

Mikael Sjöberg

Innehåll:

	Sid
PSI-spåret	4
Lyckat observatoriebesök	5
Rapport från "Ljuset" på Martebomyren	6
Inkomna rapporter	9
Brev från Clas Svahn	12
Pressklipp	13

Bilaga: Vårens program 1995
 Inbetalningskort för 1995

PSI-spåret

Den 12 oktober höll Jens Tellefsen ett intressant föredrag för oss i Tekniska Högskolan om de märkliga experiment som Göte Andersson, en konstnär från Värmland, har gjort. Det började med att Göte Andersson läste någonstans att en slagrutekänslig person kan upptäcka auran kring en människa genom att använda slagruta eller pekare. Vid ett tillfälle bad Göte sin far Arthur Andersson, som är en skicklig slagruteman, att försöka detektera Götes aura. När Arthur höll slagrutan 50 - 60 centimeter från Göte, vred sig sälkvisten nedåt med väldig kraft.

Sedan fick Göte idén att koncentrera sig på en stol, som stod fyra meter ifrån honom. Han föreställde sig att han höll händerna på stolsitsen. Sedan gick Arthur fram till stolen med slagrutan, och det blev till deras förvåning ett mycket starkt utslag över stolens sits.

Därmed var den häpnadsväckande upptäckten gjord. Om man tänker intensivt på ett föremål tycks det uppstå något slags energispår mellan sändningsplatsen (ej sändaren) och föremålet. Göte Andersson har kallat det för "PSI-spåret". Från år 1987 till år 1993 har Göte gjort en mängd experiment. 1989 kontaktade han Jens Tellefsen och Nils-Olof Jacobson, som har deltagit i en del av experimenten.

Ett experiment går ofta till så att en person gömmer ett föremål någonstans ute i naturen. En annan person väljer ut en sändningsplats och ställer sig där och "sänder", alltså tänker intensivt på föremålet. Göte, som är konstnärligt begåvad, brukar "visualisera" föremålet, alltså försöka se det för sin inre syn. Sedan kan sändaren gå sin väg. En tredje person får vara slagruteman. Han går ett varv runt sändningsplatsen, både medsols och motsols, och markerar var slagrutan slår ner. När han har fått en uppfattning om PSI-spårets riktning detekterar han vinkelrätt över spåret på flera ställen. På så sätt hittar han ofta ett spår, som går direkt till det gömda föremålet.

En intressant upptäckt är att man ibland hittar flera spår, multipelspår, som går till likartade föremål. När en spade gömdes, hittades både den gömda spaden och en okänd spade ute på en myr.

Göte Andersson påpekar i sin bok PSI-spåret (som kan beställas från Nyköpings Tvärvetenskapliga Bokförening) att det är människan, inte

slagrutan, som är mätinstrumentet, och som mottager olika energistimuli från omgivningen. Slagrutan är bara ett redskap, som styrs av slagrutemannens handledsrörelser.

Alla människor har inte förmåga att hitta PSI-spår med slagruta, utan det fordras en speciell känslighet för att det skall lyckas. Göte har under årens lopp kommit i kontakt med ett 30-tal personer, som har sagt sig ha slagrutförmåga, men som inte har lyckats med dessa experiment. Men de personer som har god slagrutförmåga har lyckats i stor utsträckning. I en serie lyckades 22 försök av 33, och i en annan 27 försök av 40.

En fördel med experimenten är att de är upprepningsbara. PSI-spåret kanske är besläktat med telepati och clairvoyance och kanske så småningom kan leda fram till förståelse för dessa fenomen.

Elsie-Marianne Molin

UFO

Unidentified Flying Objects

Läste ett informationsblad i september och fick mig ett gott skratt.

UFO = Utomjordiska Flygande Objekt.

Helt otroligt hur man kan få till det.

Inga-Lill

Lyckat observatoriebesök

Stockholms UFO-förening gjorde onsdagen den 28 september under den outtröttliga Inga-Lill Wallins ledning ett besök på Uppsala observatorium. Från början var det meningen att flera UFO-föreningar i våra trakter skulle slå sig samman för att det skulle bli "fullt lag", men intresset visade sig glädjande nog vara så stort att det i stället var nödvändigt att dela upp besöket på två gånger. Glädjande var också att många nya ansikten syntes i gruppen.

Stockholmsföreningen valde definitivt en utmärkt tidpunkt. Onsdagskvällen var härligt stjärnklar och förväntningarna var stora hos de drygt 20 personer som - efter vissa besvär med att hitta rätt - samlades utanför trappan till Uppsala-universitetets astronomiska institution.

Gruppen möttes av Kjell Lundgren, som visade sig vara en guide av det rätta virket. Han berättade ingående om den stora refraktorns historia och konstruktion och svarade på allehanda frågor från de nyfikna besökarna. Dessemellan hann han också med att ställa in refraktorn på tre intressanta objekt. Det första var dubbelstjärnesystemet Albireo, där den ena parten är en röd jätte och den

andra en "normal" blå stjärna. Därefter fick gästerna sig en tydlig titt på en av våra stora grannar i solsystemet: Saturnus. Det var en upplevelse att se de omtalade ringarna med egna ögon. Slutligen riktade Kjell in teleskopet mot den klotformiga stjärnhopen M 13, som framträdde i all sin glans och med sina myriader ingående stjärnor.

Efter en dryg timmes innehållsrikt stjärnskådande förflyttade sig besökarna från Stockholm till Uppsalaföreningens lokal, där förplägnad väntade. Stämningen var mycket god i den trivsamma lokalen och nästan alla lotter gick åt i Inga-Lills obligatoriska lotteri. Inga-Lill berättade att behållningen huvudsakligen skulle gå till Marteboprojektet, som ni säkert kan läsa mer om på annan plats i den här tidningen.

Kvällen blev enligt alla parter mycket lyckad, och när deltagarna bröt upp vid halv tiotiden för att åka tillbaka till Stockholm var de flesta överens om att detta var ett arrangemang som tål att upprepas. Låt oss i så fall hoppas på lika fint väder för nästa omgång besökare på Uppsala observatorium.

Stefan Roslund

Julklappstips

Ge bort en prenumeration på

UFO-aktuell

Tidningen där du kan läsa om de bästa UFO-observationerna, bluffar och äkta fenomen.

Prenumeration 170:-/4 nummer
Märk kupongen UFO-Sverige
Postgirokonto nr 50 50 60 - 4

Att jag glömmer en del
gör ingenting.
För jag har fullt upp
med det jag kommer ihåg.

Hämtat från Rapport Nytt

Rapport från

"Ljuset" på Martebomyren

22-28 oktober 1994

I förra numret av Stockholms UFO-nytt berättade jag om Mikael och mitt besök på Gotland för att se närmre på det ljusfenom som det berättas om skall finnas vid Martebo.

Den 22 oktober var det så dags igen att åka tillbaks till Gotland och Marteboljuset. Den här gången var vi åtta personer från fastlandet.

Ett gäng hade mött upp vid Oskarshamnsfärjan kvällen den 21:a och gjort sällskap över, det var Linda Lindström, Leif Lissjanis, Hardy Coleman och Kent Kilby. Lördagen den 22:a tog Irre Bredin, Mikael Sjöberg, Kerstin Hulthén och jag färjan från Nynäshamn 12.40, vi var framme på kvällen 17.40. Vi åkte raka vägen till Gillis Nilsson, i Tingstäde där vi skulle bo, där möttes vi av de som tidigare hade kommit ner på morgonen samt Alvar Johansson från Gotland som också hade tagit en semestervecka för att hjälpa oss, och som kände till platsen.

Vi hade ett kort möte, sedan åkte samtliga ut till Martebo, vi hade med oss kamera och bandspelare utifall något skulle inträffa, för övrigt hade vi bestämt oss för att vi bara skulle åka ut och kanske ha turen med oss att få se ljuset. Vi kom inte till Martebo förrän strax före 21-tiden, då var det redan några personer där som sa att de sett ljuset något tidigare. Efter överfarten till Gotland kände vi oss lite dåsiga, trots att det inte tar mer än 5 timmar. Vi stannade inte kvar så länge, utan satsade på att vi skulle vara piggare till de följande kvällarna, vi visste också att det skulle bli mycket sena nätter.

Följande förmiddag den 23:e åkte Irre, Kerstin och jag ut för att orientera oss på plats och se hur terrängen var, de övriga hade varit där dagen före. Vägen där fenomenet sägs uppstå är en raksträcka på några kilometer, vi gick vägen fram och tillbaka. Irre upptäckte att på en av telefonstolparna var det uppsatt en säkerhetsnål, från den gick det ett grön tråd som var utlagd 23 meter utmed vägen och var fastsatt vid en trådrulle. Bredvid stolpen fanns en tom kartong med texten "Larmmina". Då trodde vi att vi löst mysteriet Marteboljuset, vi såg framför oss några busfrön som ville spela allmän-

heten ett spratt och att de kanske kunde lyckas med att få fram ett ljus med hjälp av dessa hjälpmedel. Men när vi hade talat med övriga gänget, förstod vi att så inte kunde vara fallet.

Per-Erik Karlsson som är bonde och äger marken vid Knutstorp, hade satt upp en vägspärr vid början av vägen för att vi inte skulle behöva få besök av andra bilar, utan att de som nu kom stannade vid avspärrningen och gick sedan ner till den första platsen där vi stod.

På kvällen klockan 17.30 var vi utplacerade på 3 olika ställen utmed vägen, vid den första stationen, Knutstorp, ca 500 meter från avspärrningen fanns Irre, Hardy och Mikael, 400 meter längre ner vid kanalbron fanns Leif, Linda och Alvar och en station ytterligare 600 meter bort, där stod Kerstin, Kent och jag, vid en avtagsväg där vi visste att det kunde komma bilar.

Vid varje station hade vi en walkie talkie för att kunna kommunicera med varandra, vid första stationen hade vi både kamera och video, vid mellanstationen fanns det också en videokamera.

Så snart vi kommit på plats, kontrollerade vi alltid med billjusen var vi fanns plus att vi hade bra kommunikation med varandra.

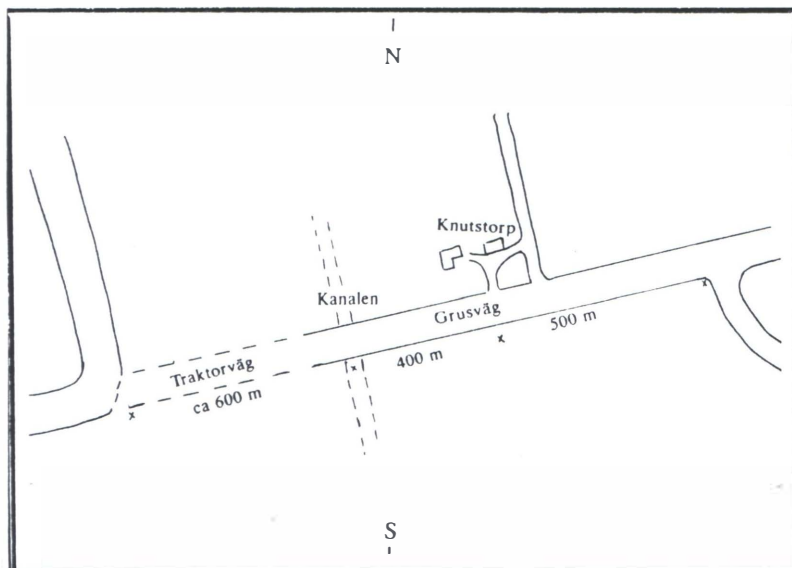
Redan 18.30 fick vi första anropet från Irre, att hon såg ett ljussken från sig räknat, ca 450 meter och ca 25-50 meter framför vägbommen ett ljus som var stort som en 5-krona med utsträckt arm, något senare ytterligare ett ljus som hon beskrev som ett stort runt ljus som såg ut som små prismer, och att det påminde också om ett förstorat flugöga.

Hardy kunde också se ljuset klart medan däremot Mikael hade svårare att urskilja ljuset. Efter ca 5-6 minuter ser även vi som satt ca 1,5 kilometer bort ett ljussken. För att vara säkra på att det var ljuset och inte billjus anropa vi Irre, och vi fick svar att det absolut inte fanns någon bil i närheten.

Kent föreslog att någon av dem som stod närmast skulle gå ljusskenet till mötes. Hardy gjorde det, men när han gått cirka 50 meter hade han svårt att urskilja ljuset och han tyckte också att det förflyttat sig inåt skogen, han fortsatte själv in

på en mindre väg. Efter bara några meter såg han inte ljuset utan gick tillbaks och fortsatte att gå mot det håll där de sett ljuset. Hardy kunde inte se något ljus under den promenad han gjorde ca 500 meter upp, han gick också runt platsen strax ovanför vägbommen. Hardy återvände till Irre och Mikael, när han är tillbaks till utgångsplatsen såg han återigen ljuset på samma plats som han sett det tidigare. Irre hade under tiden fått förstärkning från mellanstationen av Leif som hade gått upp till henne. Irre, Leif och Mikael kunde se ett ljus på exakt samma plats hela tiden när Hardy var ute på sin vandring och måste ha passerat ljuset.

När jag avlyssnar min bandspelare har ljusfenomenet pågått cirka 40 minuter, under denna tid har de även sett mindre ljussken inne i skogen. Mikael och Leif gick runt inne i skogen för att se efter om det fanns spår av människor som ville spela oss ett spratt, men de kunde inte upptäcka något speciellt. Tyvärr tog ingen några bilder.

Karta över vägen där ljusfenomenet äger rum.

Ljusskenet tonades ner och försvann, resten av kvällen förblev lugn.

Irre har också noterat att temperaturen i terrängen steg ett par grader under tiden som ljusfenomenet var aktivt.

Vi var kvar till klockan 02.00, men då var de flesta trötta och ville åka hem, för att samla nya krafter till nästa kväll.

Kvällen den 24:e stod jag kvar vid stationen längst bort tillsammans med Hardy och Linda, vädret var växlande molnigt och stjärnkligt, emellanåt hade vi en underbar måne att se på.

Under kvällarna när vi stod utmed vägen kunde man urskilja små ljusglimtar som beskrevs som små kornblixtar, ungefär en meter över marken, ibland i trädkronhöjd. De flesta var röda några även vita. Dessa kommer jag i fortsättningen att kalla för "blink" eller "ljusglimtar".

Stationen som tidigare stått vid Knutstorp hade vi flyttat upp till bommen. De som stod vid vägväpningen och vi som stod längst bort såg "blink", vid 22.20-tiden men inte mellanstationen, vi hade dessutom fått dimma mot kanalen så det var ännu svårare att avgöra var det hade blinkat någonstans, men inga bilar syntes till. Cirka 22.30 flyttade Mikael och Kerstin ner till Knutstorp där de stod tillsammans med Leif, Kent och Alvar resten av kvällen. Irre kom bort till oss vid stationen längst bort. Alvar kom för att avlösa Irre och mig och var kvar resten av natten. De såg inga mer ljussken under natten.

Tisdagen den 25:e flyttade jag upp till stationen vid Knutstorp tillsammans med Leif, Kerstin, Kent, Linda och Agneta Halldén som hade kommit med båten på morgonen, Mikael hade tyvärr varit tvungen att åka hem på kvällen, Alvar kom till oss något senare. Stationen som låg längst bort var nu framflyttad ca 300 meter närmre kanalen. Vi hade upptäckt att vi kunde se bilarna på vägen lika bra därifrån.

Den här kväll var det flera "ljusglimtar" från och till hela kvällen utmed vägen, vi såg också ett rött sken som vi först trodde var en ficklampa men det kom ingen gående, plus ett pulserande ljussken, inga bilar kunde ses.

Maria Bodlund, från Gotlandsföreningen kom till oss vid Knutstorp, och var med oss på kvällen. Hon berättade för oss hur hon tidigare hade sett ljuset. Maria kan inte ge någon naturlig förklaring till det ljussken som hon såg första gången, det skifta mellan rött och vitt via gult, det var inte särskilt stort, som en tioöring med utsträckt arm. Maria sa också, att det ofta är billjus.

I våras när Mikael och jag var vid Knutstorp såg vi ett klot som "flöt" fram inne i skogen, då trodde jag att det var vår ficklampa, som lyste in mot skogen. Nu när vi var där försökte jag få fram samma effekt med en ficklampa, jag provade med flera olika lampor, men det gick inte ens att

komma i närheten av samma effekt.

Nu har vi kommit fram till onsdagkvällen den 26:e, det var uppehållsväder under tiden vi ställde upp våra kameror, men strax efter började det ösregna. Vi hade två stationer, en vid Knutstorp och en ca 750 meter längre bort. Irre och Hardy och jag stod vid Knutstorp på den andra platsen fanns Leif, Kerstin och Kent senare kom även Alvar dit. Ola Sollerman från Gotlands Tidningar var ner till Knutstorp och intervjuade Irre om söndagens ljusfenomen.

Samma kväll hade ett gäng från Stenkyrka hembygdsförening och Lummelunda gille planerat ett möte, först skulle de träffas vid Knutstorp för att förhoppningsvis få se ljuset. Jag blev tillfrågad om jag ville följa med till mötet och få höra lite historia om Marteboljuset. Trots ösregnet stod alla kvar drygt en halvtimme, men sedan gav de upp och fortsatte till IOGT-lokalen där de fick möjlighet att se ljuset på video. Gillis som vi bodde hos har videofilmade ljuset, och det var det som visades. När alla som sett ljuset, bads att sträcka upp en hand var det ett 20-tal av ca 60 personer som sett ljusfenomenet.

Efter videofilmen berättade Ingemar Gotvik, som är uppvuxen vid Knutstorp, om ljuset som han sett sedan barn.

Ingemar berättade att man ofta såg ljuset, men man talade aldrig om det, det bara fanns där, de var rädda att folk skulle tro att de ljög. Ingemars föräldrar såg ljuset första gången mars/april 1922. De bodde då en bit ifrån Knutstorp. De kunde inte förstå vad det var för ljussken de sett, utan hans far och en morbror gick dit morgonen efter för att leta efter spår i snön, men inga spår fanns. De såg ljuset flera gånger under 1922 och 1923. 1923 flyttade familjen Gotvik till Knutstorp.

Hösten 1930 när Ingemar gick hemifrån kl 7.00 på morgonen och skulle gå till skolan, såg han ljuset. Vid 12-års ålder såg han ljuset vid kanalbron när han cyklade hem, han cyklade mot det och ljuset slocknade.

Under kvällen kom frågor upp, om man trodde det var andeväsen, men det var det ingen som trodde på. Är det gas, har det med magnetism att göra eller är det kanske ett elektriskt fenomen? Ja, frågorna var många, men inga svar kunde ges.

Efter mötet blev Veronica Lind, ordförande i UFO-Gotland och jag intervjuade av Lena Swensson från Gotlands utbildningsradio.

Klockan hade börjat närma sig 22.30, och vi åkte ner till Knutstorp där övriga gänget troget

stod på pass. Maria och Carl hade också kommit dit under kvällen. Kvällen hade varit lugn. Regnet vräkte ner och vi bestämde oss för att avsluta kvällen vid Knutstorp och åkte hem.

Så har vi kommit fram till sista kvällen den 27:e. Det var den mörkaste och den tystaste kvällen på hela veckan. Två stationer en vid Knutstorp, där fanns Leif, Kerstin, Kent, Alvar och jag, samt en station ca 700 meter längre bort på vägen där fanns Irre och Hardy. Till och från var det en stjärnklar kväll. Vi fick besök av några ungdomar, ett par hade sett ljuset ett par gånger tidigare, ungefär ca 10 - 30 sekunder.

Vi som stod vid Knutsby såg ett ljus vid kanalen, Hardy och Irre tog en promenad dit, för att se om några utomstående eventuellt var där för att skoja med oss.

Cirka 21.30 meddelade Irre att de såg ett mycket starkt sken vid kanalen, men vi som står vid Knutstorp såg ingenting. Irre blir mycket förvånad över att inte vi såg det. Irre frågar oss om det går att se billjus från vägen, men det är knappast troligt. Vad man kan se är ett svagt ljussken över trädkropparna när bilarna slår på helljus. Helt plötsligt sa Irre att hon såg ett svart sken, hur nu ett svart sken ser ut, jag ställde frågan till henne, hur ser ett svart sken ut, hon säger då, att det plötsligt blev alldeles svart där ljuset tidigare hade varit men sakta blev det "vanligt" mörker igen.

Om man ser i kikaren kan man se cigarrettglöd på ett avstånd av 650 meter. Alvar meddelar att när Kerstin tände cigarrettändaren såg det ut som den tändes vid kanalen, men i själva verket tändes den ytterligare 400 meter längre bort, så svårt är det att avgöra avståndet på natten.

Från Knutstorp ser vi ett starkt ljusblått sken men Irre och Hardy ser inget, och klockan är 22.17, efter en stund såg även de ett svagt sken. Ingen av oss kunde urskilja någon ljuskälla, så småningom kommer det i alla fall en bil.

Klockan 23.26 såg samtliga som stod vid Knutstorp en blixtnär över våra huvuden. Kvällen kändes lång. Alvar, Kerstin och jag åkte hem ca 1.00.

På morgonen efter fick vi höra att strax efter att vi hade åkt hörde Leif och Kent dunkar vid Knutstorp, de anropar Irre och Hardy, alla fyra närmar sig Knutstorp för att försöka se vilka som var där, men tyvärr hade de redan försvunnit när de kom fram.

På förmiddagen åkte Kent, Alvar, Kerstin och
forts. nästa sida ➔

Inkomna rapporter

april - september

Det har kommit in många rapporter med de flesta observationerna är ljusprickar, och kan förklaras som stjärnor. Under vattenfestivalen var det liksom förra året, många rapporter som är uppklarade som strålkastare, även under veckorna 45 och 46 har det varit många rapporter om ljus som cirklar runt på himlen över Stockholm. Det har bland annat stått en strålkastare vid svampen på Stureplan, samt under filmfestivalen och premiären på Walt Disney filmen Lejonkungen har strålkastare varit utplacerade i Stockholm.

Den 3 april mellan 21.00-22.00 i Västerhaninge, såg en observatör en lysande punkt på himlen. Den var större än en stjärna och pulserade i rött, grönt och vitt

8 april, 23.40 i Täby. Vädret var stjärnklart och den kvinnliga observatören, som stod på sin balkong, tittade mot himlen. Hon såg en satellit som stilla vandrade på himlen. När hon stod där och tittade på satelliten, fick hon se två andra föremål som kom från norr och for mot söder. Föremålen var "ganska" högt uppe. Det hördes inte ett ljud. Föremålen var

forts. från föreg. sida

jag ut till Knutstorp för att se om vi kunde se några spår. Det fanns några färska spår efter moped, så frågan kvarstår, vilka var där?

Även frågan om ljusfenomenet finns kvar.

Är det billjus?

Är det ett naturfenomen?

Eller kanske någon som vill skoja?

Även om några vill spela allmänheten ett spratt, så ser det ut att finnas något annat också.

Vi som var där lärde oss mycket under veckan, bl.a. hur svårt det är att säga rätt avstånd, eller att bedömma tiden, när Hardy var ute på sin promenad, trodde han att han var borta 5-6 minuter och vi andra sa att det var mellan 15-20 minuter. Innan vi åkte hem fick Hardy gå den väg som han hade gått på natten, det tog ungefär 17 minuter.

Till våren kommer troligtvis några av oss att åka tillbaks för att fortsätta våra enkla undersökningar, men vi vet fortfarande inte vad det är vi ska söka efter.

Inga-Lill Wallin

några centimeter i diameter och var runda, men något elliptiska. På undersidan fanns fyra uddar som lyste mer än själva föremålen i övrigt. De flög parallellt och vågrätt på himlen.

I Älvsjö den 2 maj vid 22.00-tiden, iakttog en person ett stort sken som lyste som en lampa. Det stod först stilla i tio minuter och sjönk sedan sakta ner åt höger. Det skedde i nordlig riktning från observatörens plats. Efter en stund vart skenet helt bakom höga hus på cirka tre kilometers håll. Flera flygplan flög i närheten av fenomenet. Några flygplan korsade fenomenets bana. Det var olika slags flygplan och de kom från olika håll och avstånd.

Mellan Solna och Sundbyberg den 8 maj, kl. 13.30 låg en person och solade sig vid Karlbergskanalen och tittade då på upp mot himlen. Där fanns en vit mycket ljus prick. Observatören tittade på pricken i 15 minuter. Den stod stilla, men verkade röra sig på stället.

Den 16 maj kl. 23.30 i Haninge, Brandbergen. Observatörerna bor på femte våningen och har en vid utsikt. Mannen satt och tittade på TV och kvinnan var ute på balkongen. Hon får då se ett stort starkt ljussken. Hon ropar då på mannen, som är fysiker, för att han ska komma och förklara för henne vad det är hon ser. När mannen kommer ut på balkongen tror han först att det är en supernova. Han såg genast att det inte var en planet eller stor stjärna. Flygplan kunde det omöjligt vara. Skenet var som en stålkastare. Fenomenet stod stilla i fyra till fem minuter. Då tonade ljuset ner och blev som en vanlig stjärna i ljusstyrka.

Föremålet började sakta röra sig och liknade då mest en satellit. Det gick rakt mot norr. Då gick paret till köksfönstret och följde föremålet i cirka tio minuter. Skenet tindrade.

23 maj, 00.30-01.00 i Täby, gick en kvinna upp

på natten och ställde sig då att se ut genom fönstret. Cirka 700 meter bort, över trädtopparna, såg hon ett ovalt jättestort ljussken. Det var ljust brandgult och format som en rugbyboll. Föremålet hade en liten svans efter sig. Föremålet gled mycket långsamt framåt och ljudlöst. Objektet var ca 10-15 meter långt och cirka sex meter högt. Det kom från söder och gick mot norr. Det fanns några små molntappar på himlen. Kvinnan bor på andra våningen.

28 maj kl. 01.30, Riddarholmen, Stockholm En kvinnlig observatör och en manlig bekant till henne befann sig på Riddarholmen. De fick då se tre klot som såg ut som månen och var gyllengula. De for från sydväst i ganska hög hastighet mot nordost. De gick helt vågrätt på himlen i formation så att ett klot var först och två kom sedan bredvid varandra, bakom det första. Kvinnan och hennes bekant stod stilla en stund och bara funderade över vad det var de hade sett. Som de stod där kom det nio stycken till. De flög i en enda lång rad. De flög nedanför molnen och en bra bit ovanför Riddarholmskyrkans torn. Kloten var ljudlösa.

Denna rapport kunde ni läsa om i förra numret av Stockholms UFO-nytt, där Andreas Ohlsson hade utrett fallet och fått fram att det var en konstnärinna som hade sänt upp pappersballonger.

På södermalm i Stockholm den 30 maj kl. 16.45 var en kvinna i sitt kök och tittade ut genom fönstret. Hon fick då se ett underligt föremål på himlen. Hon tänkte: "Vad konstiga farkoster de flyger med nu för tiden!" När den kom närmre, såg hon att den var rund och silverfärgad undertill. Föremålet var en skiva med kupol upptill. Föremålet kom från öster och gick mot väster på cirka 1.000 meters höjd, och gled fram. Observationstiden var cirka tio till femtom sekunder.

10 juni, kl. 23.45 i Hägersten, såg en kvinna en starkt lysande punkt på himlen. Först trodde hon att det rörde sig om ett flygplan med landningsljus, men när ljuset stod stilla under en längre tidsrymd förstod hon att så inte var fallet. Kvällen efter såg kvinnan samma lysande punkt på samma plats.

Uppklarat som Jupiter.

Den 11 juni, kl. 09.10-09.40 i Hökarängen i Stockholm, satt en familj och åt frukost på balkongen. Cirka en och en halv till två kilometer bort och högt upp på himlen fick de se ett metallfärgat föremål. Färgen påminde om hårdad aluminium. Det var runt och något tillplattat. Föremålet syntes i cirka 30-40 sekunder. Det kom från sydost och gick åt nordväst.

14 juli, Stockholm, ingen tidpunkt. Observatören stod i fönstret och såg en lysande boll. Storleken var emellan en BT-boll och en tennisboll. Bollen hade en svans som var gul och orange. Den försvann bakom

hustaken. Det kom en ny boll med en svans som var lång och smal på uppvägen och tjock och dimlik på nervägen.

Den 20 juni, kl. 13.00-14.00 i Upplands-Väsby stod en kvinna vid sitt köksfönster och tittade norrut. På cirka en och halv kilometers avstånd såg hon ett sken, som var runt och blixtrade, blinkade och roterade. Vädret var mulet men fenomenet befann sig under molnen. Det for fram och tillbaka och upp och ner. Sedan försvann det neråt bakom träden. Observationstid cirka fem minuter. Kvinnan har videofilmade och fotograferat händelsen.

Samma datum, cirka 19.00-19.30 i Stockholm. Observatören befann sig i Årsta. Han satt i vardagsrummet och fick då se ett ljussken på himlen. Det var vitt och lysande. Han gick ut på balkongen och såg fenomenet försvinna vid Nackamasten. Då kom brodern också ut på balkongen och fick se sken nummer två. Lägenheten har söderläge och fenomenen kom från höger på fönstret och gick mot vänster.

27 juni vid. 12-tiden i Upplands Väsby. En man satt i sitt vardagsrum och pratade med sin fru. Han råkade titta ut och fick då se ett runt blänkande föremål på himlen. Det var stort som en stenkula och gick vågrätt och snabbt på himlen. Observationstid cirka två sekunder.

Den 24 juli, kl. 2.45 i Hässelby. Fyra personer såg två vita prickar. Helt plötsligt var där bara en. De såg ut som två lysmaskar som jagade varandra. Först var de långt ifrån varandra, men sedan var de nära varandra som en stjärna. De befann sig åt nordost. Vädret helt klart. Observationstid 40-60 minuter.

5 augusti, i Älvsjö, kl. 24.00 såg en kvinna en stjärna som föll. Den lyste som en blix, men lyste ändå inte upp. Inget ljud hördes. Observationstiden var några sekunder. Sedan såg kvinnan upp mot himlen igen och såg då ett litet ljussken på himlen.

Samma datum, kl. 00.10 i Kungsängen såg fem personer ett ljus över himlen. En man såg genom kikare och tyckte att ljuspunkten rörde sig i sidled. punkten befann sig i söder.

I Björkhagen den 6 augusti såg två pojkar två vita skimrande föremål långt borta men på relativt låg höjd. De flög vågrätt på himlen och i en hisklig fart. Det var ett stort avstånd mellan dom. Ingen kondensstrimma. Det var åskväder vid tillfället.

Den 7-8 augusti, mellan. 23.00 01.30 kom 9 rapporter in med följande beskrivning.

Fyra lysande klot med tre klot som cirklade kring dessa.

Uppklarat som strålkastare under Vattenfestivalen.

11 augusti, mellan 22.05-22.07, Älvsjö, en man

såg två ljuspunkter, med vitt sken, på himlen. De gick väldigt fort från SV till NO. De hade en rak bana på himlen. Avståndet var hela tiden konstant.

I centrala Stockholm, den 13 augusti, mellan 22.44-22.45. Efter avslutat fyrverkeri (under Vattenfestivalen) såg fyra personer ett mattrott runt föremål på himlen. Det for fram över himlen i en väldig fart och i nordvästlig riktning. Föremålet kanter var ojämna. Det kunde observeras i 30 sekunder.

15 augusti, kl. 23.30 i Sundbyberg. En man var på väg hem från arbetet, när han såg ett långsamt föremål med ett stort fönster. Föremålet gick i trädtoppshöjd och gick långsamt. Ljuset som strålade ut var starkare och gulare än på vanliga flygplan. Dessutom tycktes ljuset "fladdra". När mannen nådde ett backkrön med fri sikt, var föremålet försvunnit. Observationstid cirka 2 minuter.

25 augusti, kl. 22.38 i Åkersberga. Observatören satt och tittade på flygplan. Han såg ett, som i SSV kom vid horisonten. När det kommit närmare, såg han en ljuspunkt "bredvid" planet. Den flyttade sig längs med planet, och den blinkade och hoppade upp och ner och i sidled från planet. Det kan ha varit samma punkt som återkom fem till sex gånger, men det kan ha varit olika punkter. Punkten blinkade med tre till fyra sekunders intervaller. Observationstid 15-20 sekunder.

Den 1:a september kl. 21.40, Stockholm gick en man ut på balkongen på femte våningen. Han såg en prick vid horisonten som kom närmare. Såg då att det var två prickar efter varandra. När de flög snett över honom, men något ljussvagare. Kom från SSV och gick mot NNO. Flög på samma höjd som flygplan brukar och han hörde också ett mullrande. Observationstid 20 sekunder. En kvart senare såg

mannen och hans sambo samma prickar igen. Den här gången pulserade ljuset i prickarna, dock inte i den översta. De två andra pulserade mot varandra. Den ena vart stilla när den andra blinkade till. Prickarna flög lägre den här gången, men inget ljud hördes.

Den 12 september, mellan 21.45 och 22.15, Alby. Den kvinnliga observatören var ute på balkongen och såg då ett fast föremål, som glödde i orange. Det var format som en oval, där den sida som pekade neråt, såg ut att vila på en platta. Föremålet stod helt stilla och stod lutat snett uppåt. Medan kvinnan stod där tyckte hon sig se ett annat orangefärgat föremål komma emot sig, men det bara försvann i tomma intet. Det första föremålet tycktes ändra form och liknade en svamp. Sedan blev det en oval igen. Kvinnan gick in från balkongen och duschade och gjorde sig i ordning. Hon gick tillbaka till balkongen för att se om det ovala föremålet var kvar. Det stod på samma sätt som förut. När det försvann liknade det ett orangefärgat streck och sedan var det helt borta. Observationstid 30 minuter. Riktning åt Södertäljehållet.

Inga-Lill

Träffen den 6 december

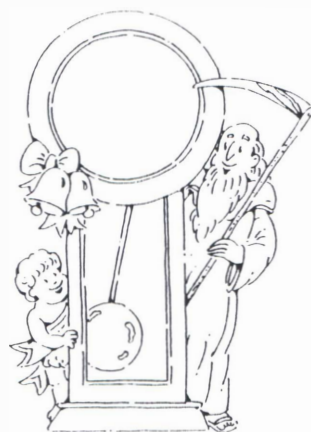
Sista träffen före nyår blev en trevlig kväll. Imre Horvath, nyss hemkommen från Ungern, berättade om sin resa och visade oss några UFO-böcker.

Kvällen avslutades med att vi såg på videofilmen vi tog på Marteboljuset när vi var där i oktober.

Inga-Lill

God Jul
och ett riktigt
Gott Nytt År 1995

önskas alla läsare av Stockholms UFO-nytt

Till alla berörda

De senaste två åren har intresset för UFO-Sverige ökat lavinartat, framför allt i form av artiklar, radioinslag och TV-program. Antalet rapporter om oidentifierade föremål har fördubblats och ett par hundra nya prenumeranter har upptäckt vår tidskrift UFO-Aktuellt. Bland annat. Allt detta har inneburit en oerhörd arbetsbörda för många medlemmar, både centralt och i lokalgrupperna (som ökat från 16 till 22 sedan 1990).

Det är lätt att känna sig stolt över UFO-Sverige i dag och det fantastiska arbete som läggs ned av allt fler duktiga och hängivna medarbetare. UFO-Sverige växer, inte bara storleksmässigt, utan kanske ännu mer när det gäller kvaliteten på det vi gör. Vi har helt enkelt blivit duktigare. Organisationen är i dag en faktor att räkna med, en Riksorganisation i ordets verkliga bemärkelse dit massmedia och vanliga intresserade vänder sig för att få hjälp och information. För att svara upp mot denna enorma efterfrågan är det många av er som stundtals gör UFO-intresset – detta oavlönade, ideella slit – till ert andra arbete. Jag vet inte hur organisationen skulle klara sig utan alla er duktiga människor. Jo, förresten, det vet jag. Den skulle förbli en papperstiger som då och då låtsas ryta på tidningarnas fria ord-sidor och vars fasad bestod av ett flott namn utan bakre uppbackning. Ett skal utan innehåll, en organisation utan ryggrad.

I dag är UFO-Sverige en stabil organisation som inte står och faller med några få personer. Vi följer inte trenderna utan stakar ut vår egen väg. Detta ger oss en position som kräver ansvar och eftertanke, sans och vett. Och det känns skönt att veta att det är just dessa honnörsord som genomsyrar verksamheten på alla plan.

När jag tog över ordförandeskapet för fyra år sedan fanns det säkert de som undrade hur det skulle gå. Fanns det verkligen utrymme för en mer vetenskapsinriktad och kunskapsbaserad ufologi på en marknad som inte kunde skilja på tefat och UFO. Att det skulle bli en reaktion räknade jag med. Första året tappade UFO-Aktuellt kanske 100 prenumeranter. Vår nya linje ansågs för hård. Det var fel, eller åtminstone riskabelt, att kalla en lögnare för en lögnare och att publicera uppklarade fall istället för säljande (men inte alltid så välundersökta) närkontakter varnade några från kulisserna. Men tiden har gett oss rätt. I dag ökar upplagan och vi har för länge sedan vänt uppåt igen. Det är våra åsikter och kunskaper som efterfrågas och massmedias hållning har sakta svängt från milt overseende till likvärdig samtalspartner.

På alla fronter har UFO-Sverige gått framåt. Vi kan i dag stolt visa upp ett av världens främsta UFO-arkiv, en tidskrift som söker sin like på den internationella marknaden, en organisation så aktiv att den nästan svämmas över bräddarna. Men framför allt: initiativkraft och vilja från enskilda personer.

När jag ser denna enorma aktivitet, denna oerhörda energi och framåtanda då kan jag inte annat än känna mig stolt att få vara er ordförande. Tack för förtroendet och tack för ert fantastiska arbete. Det finns all anledning att se framtiden an med tillförsikt.

Clas Svahn 14/10 -94

Himlakropp väcker förundran

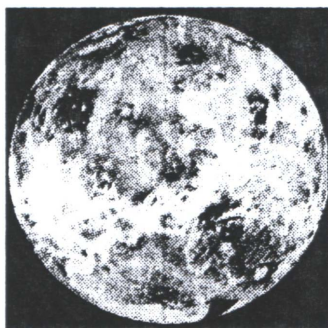
Venus skönhet lyser upp i novembermörkret

Av PER MORTENSEN

■ Ett ovanligt himlafenomen som smyckat himlen mellan gryning och soluppgång de senaste morgnarna har förundrat många av DN:s läsare.

– Jominsann, det är Venus som bjuder på sin närvaro. Just nu ser man henne väldigt bra i sydost. I hela Skandinavien faktiskt, utom i Svalbard.

Jourhavande astronom Anita Sundman på Stockholms observatorium berättar att hon fått många påringningar från folk som tycker det är fantastiskt vackert med den vita skivan i skyn. Och hon kan meddela att Venus, den andra planeten från solen, kommer att vara ännu tydligare i december. Hon förblir synlig för det morgonpigga ögat även i januari om vädret är klart och

Upplyst. Venus vita skiva kan ses ovanligt bra i höst. Det beror på reflekterande solljus i Venus moln.

fint och horisonten någorlunda rak.

Reflexer i moln

– Den gnistrande vita färgen kommer av solljus som reflekteras i Venus moln. Det är inte så ovanligt att Venus

visar sig, men det är ju en verklig naturupplevelse, precis som vårblommor och flyttfåglar. Venus blir allt fördelaktigare på sin väg upp mot solen och lyser starkare än någon stjärna eller planet.

Venus, döpt efter den romerska mytologins kärleks- och skönhetsgudinna, draperar alltså sina behag i vita molnslöjor och hon fördelar sina gracer där hon rör sig på ett medelavstånd till solen av 108 miljoner kilometer och en omloppstid på 225 dygn.

Förvandlas

När hon står långt väster om solen uppträder hon som morgonstjärna, när hon står långt öster om har hon förvandlats till aftonstjärna.

Och när Venus passerar över solskivan, en så kallad venuspassage, blir atmosfären som en lysande ring kring den mörka planeten. Detta

har inte hänt under hela nittonhundratalet och inträffar nästa gång den 8 juni 2004, så den som lever får se.

Men när Venus ligger som närmast jorden gåckar hon ögat och syns inte alls.

Tråkig i teleskop

Och enligt Anita Sundman är Venus lite tråkig att titta på i teleskop, linsen tränger inte igenom det tjugofem till sextio kilometer höga molntäcket.

Att komma Venus någorlunda in på livet har krävt radar, radioteleskop och rymdsonder, som rapporterat om en karg och månliknande yta täckt av klippblock och grus. Den femhundra grader heta skönheten gör sig inte heller särskilt tillgänglig för rymdfarkoster som vill landa med värmekänslig undersökningselektronik. Se, men inte röra. □

DN 22/11-94

AFTONBLADET
Måndag 22 augusti 1994

Mystiskt? Nä, inte ett dugg. Du kan själv enkelt göra dem. Efter UFO-föreningars undersökningar har tre ungdomar i Orsa och 20 olika grupper i England berättat hur de har gjort dem.

Foto: ÅKE ERICSON

Så gör du ett UFO-avtryck

Nej, det var inte UFO:s. Bara vanliga människofötter.

Och en plank.

Så alla som förbryllas av de "mystiska" ringarna på hittills 21 sädesfält i Sverige kan sluta med det nu.

Riksorganisationen för UFO:s ordförande Clas Svahn berättar för Aftonbladet att de kommit fram till hur ringarna görs.

Han har också talat med dem som gjorde ringarna i Orsa.

Perfekta cirklar utan fotspår

– Det är enkelt. Man går utan problem mellan sädesstråna på fältet, slår ner en påle med en lina.

– I linan fäster man en plank som man sen går runt med. Cirkelarna blir perfekta och utan spår av människohand eller -fot, säger Clas Svahn.

Han har själv lyckats göra en mönster på ett fält på tolv minuter.

Ola Kallemur

Mystiska cirklar från människofötter

GÖTEBORG (SvD)

● Tolv minuter – så kort tid tog det för för ordföranden i UFO:s riksorganisation Clas Svahn, Stockholm, att göra en perfekt cirkel med åtta meters diameter i ett sädesfält vid Mariestad nyligen, och det utan att lämna några spår efter sig.

Efter flera års undersökningar i Sverige och England hävdar han nu att det är människor som i 99 procent av fallen har gjort cirkelarna och ring-

arna i sädesfälten. I år har nio cirklar rapporterats från olika håll i landet och samtliga hör till den gruppen, anser han.

Men när det gäller mystiska ringar och cirklar i sädesfält är Clas Svahn och en plasmafysiker vid FOA samt en meteorolog vid SMHI, som tillsammans med Svahn ingår i gruppen Projekt Studiecirkeln, överens: Det är människohänder eller snarare människofötter, som svarar för fenomenen.

20 grupper i England har på

senare tid avslöjats ligga bakom flera av de "oförklarliga" cirkelarna. I Sverige har bl a tre ungdomar från Orsa erkänt en mycket skickligt utförd cirkel

Cirklar skärskådas

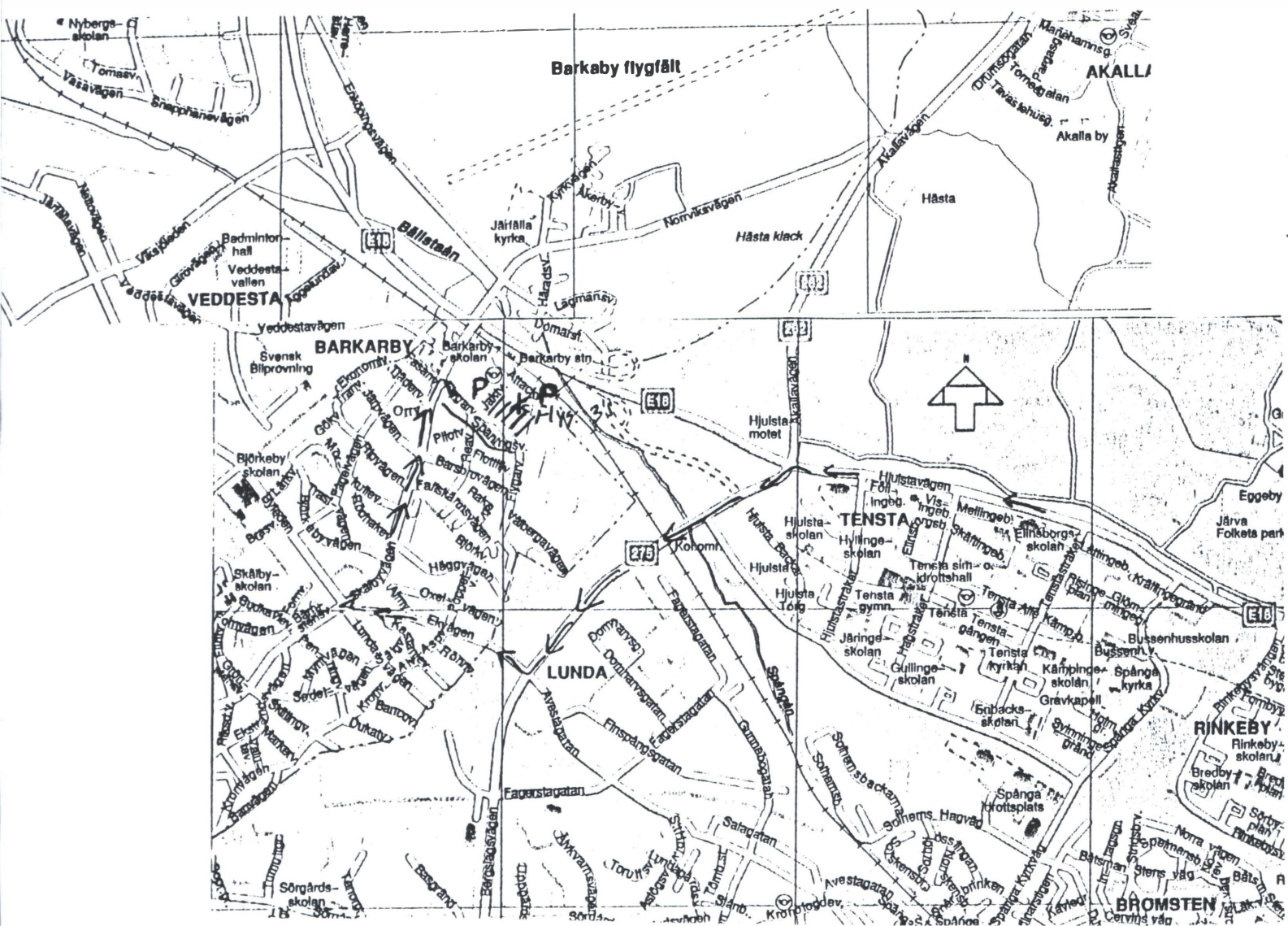
De senaste åren har organisationen UFO Sverige skickat ut fältundersökare för att noggrant skärskåda de cirklar, som rapporterats. Av årets nio fall har man undersökt sju.

Clas Svahn berättar att han själv gjort en testcirkel vid

Mariestad i sommar och att han lyckades perfekt. Han gick nio meter ut i fältet utan att kliva på några strån och satte ner en mittpåle, lade runt nacken en lina som var fäst i båda ändarna på en plank, trampade upp en periferi "ungefär som man trampar en orgel" med hjälp av mittpålen och ett snöre runt midjan, tog sedan bort snöret och gjorde resten av cirkeln. Ingen kunde se att någon varit där.

MARGARETA ARTSMAN

Sv D 22/8-

Vägbeskrivning

Flygarvägen 35

Om Du åker **bil** kör E18 ut från Stockholm, sväng vänster vid Hjulsta motet, sväng höger vid Ekvägen, sväng höger vid Skälbyvägen. Följ Skälbyvägen fram till Flygarvägen. Parkering finns vid Posten eller nere vid stationen.

Om Du väljer att åka kommunalt, då tar Du **pendeltåget** från Centralen mot Kungsängen till Barkarby station. Finns endast en utgång, gå trappen ner, gå åt höger, efter några meter är det en trappa upp åt höger, om Du går upp där ser Du en korvkiosk, när Du passerar den ser Du en pizzeria och en tobakshandel snett åt vänster. Mellan dessa finns ett valv, följ vägen genom lekparken, Du kommer då upp till Flygarvägen.

Har Du några frågor vad gäller färdstätt, ring mig gärna, tfn 08-36 73 98, Inga-Lill.

Återgivning av originalartiklar ur informationsbladet får ske endast om källan anges:
Stockholms UFO-förenings informationsblad